

Treballs guanyadors del XVIII Concurs Periodístic Josep Pernal per a alumnes de Secundària i Batxillerat

3a Categoria (1r i 2n de Batxillerat) - Articles d'opinió

PRIMER PREMI

LAIA RIUS (1r BATX. INSTITUT GILI I GAYA)

Dins la tàvega

Bufa les espelmes, si més no, ho intenta. Veu gent desconeguda que l'envolta, tots el feliciten. L'un darrere l'altre es fan fotografies amb ell, com si es tractés de l'últim exemplar d'una espècie en extinció. L'abracen i li donen petons. Li diuen quan l'estimen, quan l'han trobat a faltar.

Li fan preguntes per a les que no té resposta. Intenta parlar, donar les gràcies, correspondre tots els t'estimo, però no és capaç, els seus llavis no responen. Es sent nul, estafèrm, fora de lloc. Ell és la raó d'aquella reunió, l'únic motiu de celebració, però no ho gaudeix. Està assegut a la seva cadira de rodes, obedient, resignat, pertorbadament pacient. Observant i sent observat, com un esclau dins l'ergàstula, com un presoner dins la tàvega.

Una goiata se li acosta amb un somriure d'orella a orella. No sap del cert perquè, ni tan sols de quan, però la reconeix, a ella si.

Li pregunta si se'n recorda d'ella, de totes les vesprades que passaven junts jugant a cartes. No vol decebre-la, vol dir-li que si, que també les recorda amb la mateixa tendresa i aflicció, però un cop més no assoleix l'objectiu.

Veu com la noieta canvia d'expressió, com abandona la seva rialla tan característica. Veu com els ulls espurlents color café que tant el fascinen es tornen cristal·lins, com fa un esforç per retenir les llàgrimes.

Ella es rendeix. Li dedica al seu besavi un somriure forçat que no li arriba als ulls. Li regala un potxó tendre. Li diu que l'estima i marxa, deixant-lo a la seva cadira, a la seva tàvega.

PRIMER ACCÈSSIT

MARIA FEBAS (1r BATX. COL·LEGI CLAVER)

Més enllà d'un llaç rosa

Els darrers dies havien estat interminables. Les hores transcorrien amb una lentitud desesperant a l'espera d'una resposta que prometia ser aterridora. Recordo el moment en què el metge va pronunciar les paraules "potser seria millor fer una biòpsia". Des de

llavors, aquella inofensiva massa a la mama s'havia convertit en una ombra persistent. Cada moment era una batalla entre l'esperança i la por. La inseguretat s'havia infiltrat dins meu com el fred més penetrant.

En un moment se'm va enfonsar el món, em vaig esfondrar. Càncer? Havia de ser un error, una confusió. Unes veus internes, atemorides i rabioses, cridaven exigint una sortida. Vaig caure en un mar de llàgrimes. I la poca esperança que tenia va desaparèixer com un fum efímer. Em vaig sentir diminuta, derrotada.

Els dies següents van esdevenir un embolic d'emocions. Mirar-me al mirall era confrontar-me amb una estranya que havia perdut molt més que la cabellera; no em reconeixia. Les cicatrius físiques em recordaven constantment una batalla que no havia triat, mentre que el cor em guardava les cicatrius emocionals més arrelades. I cada nit, en soledat, el dolor s'apoderava cada cop més del meu cos fràgil, insegur.

Un seguit de preguntes ressonaven contínuament dins el meu cap i els pensaments negatius no es desvinculaven de la meva ment. Cada picada d'agulla, cada ràfega de dolor, em recordava l'efímera línia entre el combat i la rendició. La incertesa es va convertir en una companya habitual, envoltant-me com una boira que es resistia a aixecar-se. I els enfrontaments amb la meva pròpia vulnerabilitat es van convertir en duels silenciosos.

Ara més que mai, mentre estic submergida en aquesta lluita, no només física sinó també profundament emocional, trobo la necessitat de mostrar totes les facetes d'aquesta batalla.

SEGON ACCÈSSIT

ALÈXIA AGUILAR (1r BATX. COL·LEGI CLAVER)

Un crit ofegat

Un cop vaig ser una llar vibrant i plena de vida, on la naturalesa floria en perfecta harmonia i cada racó del meu ser respirava una simfonia de colors, sons i vida. La meua veu, que abans ressonava com una cançó en equilibri, s'esvaeix entre murmuris preocupats.

Les cicatrius de la humanitat es fixen en la meua pell mostrant relats plens d'abusos. Els boscos, els pulmons de la meua existència, estan desapareixent. Els arbres, els meus fills verds, són testimonis muts d'una cobdícia que ha portat a una desforestació descontrolada. L'aire que sosté la respiració de les meves criatures ja no és pur. El cel s'enfosqueix a correu amb una capa de fum i gasos d'efecte d'hivernacle que ofeguen cada cop més la meua capacitat per a respirar. Els oceans, l'origen de la meua existència, tranquils i plens de misteris, ara són enverinats amb plàstics i metalls pesats. Els ecosistemes s'enfonsen i, amb ells la meua essència. Soc el testimoni i la víctima de la meua pròpia deterioració. Contemplo com es desencadenen els desperfectes, una caiguda imparabile cap a l'abisme del qual temo no poder tornar.

A la llunyania, escolto veus alçant-se en protesta, exigint canvis, lluitant per un món més sostenible. Veig petits actes de bondat dels qui es preocupen per mi, aquells que lluiten per reparar el mal causat i protegir la meua bellesa. Encara queda esperança, però el meu temps és limitat i mai em recuperaré sense ajuda. Necessito recordar-vos que som un i que la meua salut està entrelaçada amb la vostra. Xisclo fort perquè em senti: "-Auxili! Soc el vostre planeta, la Terra."